

Денис ШИНГАРЬОВ

аспірант
 Національного юридичного університету
 імені Ярослава Мудрого
 shingarov2009@mail.ru

УДК 343.102

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ДОПИТУ ПІДОЗРЮВАНОВОГО, ОСОБА ЯКОГО НЕ ВСТАНОВЛЕНА

У частині 3 ст. 224 Кримінального процесуального кодексу України (КПК України) визначено, що перед тим, як провести допит того чи іншого учасника кримінального провадження, слідчий, прокурор зобов'язаний встановити особу допитуваного, роз'яснити її права, а також порядок проведення цієї слідчої (розшукової) дії. Одним із способів встановлення особи, яка допитується, є отримання відомостей про анкетні дані та відповідних документів безпосередньо від неї. Проте в практиці проведення досудового розслідування мають місце випадки, коли підозрювані, посиляючись на ст. 63 Конституції України та п. 4 ч. 3 ст. 42 КПК України, відмовляються давати показання, пов'язані не лише з фактичними обставинами кримінального правопорушення, а й щодо особистих даних. Крім того, підозрювані можуть повідомляти неправдиві відомості про себе.

Питання, пов'язані з реалізацією права підозрюваного на відмову від давання показань, а також із можливістю під час проведення допиту надавати показання, що не відповідають дійсності, досліджували такі вчені, як С.П. Бекешко, Ю.М. Грошевий, С.П. Кучевська, Є.О. Матвієнко, О.В. Победкін, М.І. Порубов, С.М. Стахівський, І.Я. Фойницький, Б.І. Яворський

та інші. Проблеми здійснення кримінального провадження щодо невстановленої особи були висвітлені у працях І.В. Малофеева та Г.В. Матвієвської. Проте сьогодні відсутні дослідження, присвячені комплексному аналізу проведення допиту підозрюваного, дійсні анкетні дані якого не встановлені, і забезпечення прав такого учасника кримінального провадження.

Метою статті є розгляд особливостей проведення допиту підозрюваного за умов, коли він відмовляється давати показання щодо своїх анкетних даних або повідомляє неправдиві відомості, а інші способи встановлення особи не дають змоги його ідентифікувати.

Вимога щодо встановлення особи, яка допитується, була передбачена у вітчизняному законодавстві ще за часів дії Статуту кримінального судочинства 1864 року. Так, у ст. 403 вказаного Статуту зазначалося, що, перш ніж допитати обвинуваченого (підозрюваного – за КПК України 2012 року), судовий слідчий мав упевнитися в тому, що це саме та особа (в оригіналі – «самолічність»), й оголосити йому, в чому він обвинувачується. Аналогічну вимогу щодо встановлення анкетних даних під час проведення допиту обвинуваченого (підозрюваного – за КПК України 2012 року) містили ст. 107 та ч. 2 ст. 145 КПК 1960 року.

У практиці проведення досудового розслідування основним способом встановлення особи є отримання відомостей про анкетні дані та відповідних документів безпосередньо від такої особи. Водночас положення ст. 63 Конституції України та п. 4 ч. 3 ст. 42 КПК України надають цьому учаснику кримінального провадження (як підозрюваному) можливість не говорити нічого щодо повідомленої підозри, в тому числі не повідомляти свої особисті дані, оскільки за своїм змістом ця інформація входить до кола відомостей, що утворюють таке джерело доказів, як показання (ч. 1 ст. 95 КПК України). Щодо вказаного права Ю.М. Грошевий та С.М. Стахівський зазначали, що показання обвинуваченого (підозрюваного – в розумінні КПК України 2012 року) «є засобом його захисту, і саме від нього залежить – скористатися цим правом чи ні. Жодних правових наслідків для обвинуваченого його відмова давати показання не має. Закон не передбачає за це ніякої юридичної відповідальності. Так само, як відмова не може бути доказом його винуватості у вчиненні злочину. Цей факт лише означає, що обвинувачений через якісь причини не бажає скористатися своїм правом давати показання чи відповідати на деякі запитання. Тобто не бажає вибрати активну лінію захисту від обвинувачення. І це є його правом» [1, с. 178].

З огляду на це у разі відмови підозрюваного надавати показання щодо своїх анкетних даних слідчий, прокурор вимушені встановлювати особу допитуваного підозрюваного в інший спосіб, одним із яких є використання даних дактилоскопічного обліку.

Відповідно до п. 1.3 Інструкції про порядок функціонування дактилоскопічного обліку експертної служби Міністерства внутрішніх справ України, затвердженої наказом Міністерства внутрішніх справ України від 11 вересня 2001 року № 785, однією із цілей ведення такого обліку визначено підтвердження особи людини, яка раніше була піддана дактилоскопіюванню. Водночас зазначену процедуру згідно

з пунктом 1.5 вказаної Інструкції застосовують до осіб, які: 1) затримані за підозрою у вчиненні злочину; 2) взяті під варту; 3) звинувачуються у вчиненні злочину; 4) піддані адміністративному арешту [2].

Крім того, якщо підозрюваний, зокрема, є іноземцем, Г.В. Матвієвська пропонує при встановленні його особи використовувати також інформацію Національного центрального бюро Інтерполу (НЦБ Інтерполу), що надає допомогу у ідентифікації та перевірці осіб за обліками поліції зарубіжних країн. Так, «відповідно до Інструкції про порядок використання можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів з метою встановлення осіб, які вчинили злочини, правоохоронні органи за наявності відбитків пальців (курсив наш. – Д.Ш.) (у тому числі вилучених із місця вчинення злочинів) можуть звертатися до Генерального секретаріату Інтерполу та національних центральних бюро Інтерполу зарубіжних країн з проханням посприяти і у вирішенні таких питань: ідентифікації осіб за відбитками пальців рук; перевірки їх за національними та регіональними дактилоскопічними обліками правоохоронних органів зарубіжних країн; перевірки слідів рук, вилучених з місця події, за слідотеками» [3, с. 207–208].

Таким чином, можливості встановлення особи за допомогою дактилоскопічного обліку, в тому числі з використанням даних НЦБ Інтерполу, поширюються лише на тих підозрюваних, які раніше потрапляли до сфери кримінального судочинства або до них було застосовано такий вид адміністративного стягнення, як адміністративний арешт. Саме тому коло цих осіб є обмеженим, і, як наслідок, використання дактилоскопічного обліку не завжди дасть змогу ідентифікувати підозрюваного.

Отже, цілком імовірно є ситуація, за якої підозрюваний відмовляється самостійно повідомити свої анкетні дані, при цьому жодних свідків, які могли б посприяти у встановленні його особи, не виявлено, а інформація, що міститься в дактилокартах, вказує на те, що така особа не була

піддана дактилоскопіюванню. Ще більше ускладнюється ситуація, коли така особа є іноземцем та нелегально перебуває на території України. З огляду на це виконання вимоги закону щодо встановлення особи допитуваного підозрюваного фактично стає неможливим.

Чинне кримінальне процесуальне законодавство України не містить положень, які регламентували б діяльність слідчого та прокурора при виникненні зазначеної ситуації. Більше того, імперативна вимога щодо необхідності встановлення особи підозрюваного висувається також до протоколу затримання особи (ст. 104, ч. 5 ст. 208 КПК України), письмового повідомлення про підозру (п. 2 ч. 1 ст. 277 КПК України), обвинувального акта (п. 3 ч. 2 ст. 291 КПК України). Такі законодавчі положення закономірно впливають із принципу особистої відповідальності, що діє в кримінальному праві (ч. 1 ст. 2, ст. 23, п. 3 ч. 1 ст. 65 Кримінального кодексу України (КК України)).

Водночас у КПК України не закріплено жодних правових наслідків у разі проведення досудового розслідування та судового розгляду щодо підозрюваного або обвинуваченого, особа якого не встановлена. Зокрема, відсутність даних про особу не входить до переліку підстав для зупинення досудового розслідування (ч. 1 ст. 280 КПК України) або продовження його строків.

На думку Г.В. Матвієвської, «встановлення особи обвинуваченого – необхідна складова кримінального провадження, поза якою кримінальне судочинство втрачає ознаки законності, не може у повному обсязі реалізувати завдання судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності у міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура» [3, с. 206]. Справді, в умовах коли анкетні дані підозрюваного/обвинуваченого не встановлені,

не може йтися про додержання вимоги законності під час здійснення кримінального провадження.

Наприклад, ухвалою Івано-Франківського міського суду Івано-Франківської області від 10 лютого 2014 року під час підготовчого судового засідання було повернуто обвинувальний акт прокурору, оскільки останній зазначив, що особа, яка обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 15, ч. 1 ст. 185 КК України, повідомила неправдиві відомості щодо своїх анкетних даних слідчому шляхом надання ксерокопій паспорта на прізвище ОСОБА_2, у зв'язку з чим підозру та обвинувачення було висунуто особі саме за вказаними анкетними даними. Зважаючи на це, прокурор заявив клопотання про повернення обвинувального акта з метою уточнення анкетних даних обвинуваченого [4].

Зауважимо, що з причин, наведених нами вище, в такому кримінальному провадженні може виникнути ситуація, в якій особу обвинуваченого так і не буде встановлено.

На наш погляд, відсутність норми, яка чітко регламентувала б дії посадових осіб, які здійснюють кримінальне провадження, за неможливості встановити особу підозрюваного/обвинуваченого, свідчить про наявність у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві значної прогалини. Між тим реалізація завдань кримінального провадження, а саме – забезпечення швидкого та повного досудового розслідування, вимагають від слідчого та прокурора застосування належної правової процедури до кожного учасника кримінального процесу, в тому числі й до підозрюваного, особу якого не було встановлено.

Як зауважує І.В. Малофеев, необхідно розрізнити поняття «особа, що вчинила злочин» і «особистість, що вчинила злочин» та розуміти, що до кримінальної відповідальності притягається саме особа, а не особистість – як сукупність її властивостей і характеристик. З огляду на це дослідник зазначає про необхідність

закріпити в законодавстві положення, згідно з яким «у разі неможливості документального встановлення особи обвинуваченого і відсутності даних про нього в дактилоскопічній базі даних він підлягає документуванню під умовними анкетними даними. При чому ці анкетні дані повинні виключати можливість їхнього дублювання з ким-небудь із реально існуючих осіб» [5, с. 46].

На наш погляд, такий підхід до вирішення проблеми, що досліджується, загалом є правильним, однак теза про неможливість дублювання умовних анкетних даних із певною реальною особою здається надто категоричною. Це пояснюється тим, що надання умовних анкетних даних слід розцінювати як окрему процесуальну дію із наділення підозрюваного, особа якого не встановлена, певним прізвиськом, ім'ям та по батькові. Такі дії не є помилковим отождошенням підозрюваного з ким-небудь із реальних осіб, а є свідомим, однак умовним, вигаданим наданням зазначеної інформації особі з метою виконання процесуальних дій за її участю. Отже, закономірно постають запитання: які наслідки спричинить факт збігу умовних анкетних даних з реальними даними певного стороннього громадянина та чи вплине це хоч якось на правовий статус цієї особи? Звичайно, заперечна відповідь на ці запитання є очевидною. Тому вважаємо, що побоювання щодо випадкового збігу анкетних даних є перебільшеними. Адже не можна виключати ситуації, що існуватимуть кілька осіб, реальні прізвиська, імена та по батькові яких є однаковими, й одна із цих осіб притягатиметься до кримінальної відповідальності.

Отже, кримінальні процесуальні відносини, в яких бере участь підозрюваний, особа якого не встановлена, в обов'язковому порядку повинні бути врегульовані на законодавчому рівні. Однак у регламентації цих відносин акцент має робитися не на формальному наділенні посадових осіб правом надавати вигадані анкетні дані підозрюваному, а на додержанні вимог такої загальної засади кримінально-

го провадження, як верховенство права, зміст якої полягає в тому, що саме людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави (ст. 8 КПК України).

Це пояснюється таким чином. Стаття 224 КПК України має містити положення, яке зобов'язувало б слідчого, прокурора роз'яснити підозрюваному, що встановлення його особи спрямоване не тільки на виконання вимог закону, які висуваються до сторони обвинувачення, а й на належне забезпечення прав та законних інтересів самого підозрюваного. Насамперед повідомлення справжніх анкетних даних надасть можливість органу досудового розслідування поінформувати про факт затримання підозрюваного його близьких родичів та членів сім'ї, а за необхідності – посольство або консульство держави, громадянином якої він є.

Крім того, повідомлення особистих даних сприятиме забезпеченню повноцінного права на захист підозрюваного. Зокрема, наявність відомостей про реальні анкетні дані дасть змогу провести всебічне і неупереджене досудове розслідування, під час якого можуть бути виявлені обставини, що виправдовують підозрюваного, в той час як відсутність інформації про його особу робить їх встановлення неможливим. Наприклад, слідчий матиме можливість встановити коло осіб, з якими підтримує стосунки підозрюваний, і допитати їх з метою перевірки його показань та встановлення: дійсних мотивів, що спонукали підозрюваного до вчинення кримінального правопорушення; виявлення обставин, що виключають злочинність діяння (наявність необхідної оборони або крайньої необхідності тощо). Також за умови належного встановлення особи договір із захисником у разі його залучення буде відображати реальні дані підозрюваного.

У цьому випадку йдеться про необхідність застосування такого загального методу впливу на поведінку людини, як переконання, сутністю якого, за міркуванням С.Л. Дембіцької, є «стимулювання

управління до свідомо бажаної поведінки об'єкта через його інтереси» [6, с. 133]. У зв'язку з цим посадові особи, що проводять допит, мають бути зорієнтовані на те, що саме підозрюваний повинен бути переконаний у необхідності встановлення його особи.

Водночас, якщо допитуваний відмовиться назвати свої справжні анкетні дані навіть після додаткового роз'яснення значення їхнього правильного відображення для забезпечення його прав та законних інтересів, слідчий, прокурор повинні запропонувати підозрюваному назвати себе будь-яким прізвиськом, ім'ям, по батькові за його бажанням. При цьому, в разі згоди підозрюваного, очевидно, слідчому або прокурору не потрібно виносити окремий процесуальний документ для відображення цього факту в матеріалах кримінального провадження. Між тим, враховуючи, що за таких обставин не йдеться про встановлення справжніх анкетних даних особи, правильним буде позначати в протоколі допиту та інших процесуальних документах поряд із названими особистими даними особи формулювання «зі слів підозрюваного».

Отже, пропонуємо доповнити ч. 3 ст. 224 КПК України абзацами 2 і 3 такого змісту: «У разі відмови підозрюваного надати відомості про свої анкетні дані, а інші способи встановлення особи не дали результату, слідчий, прокурор зобов'язані роз'яснити підозрюваному необхідність встановлення його особи для виконання вимог КПК України, в тому числі повідомлення близьких родичів та членів сім'ї про факт затримання підозрюваного; повідомлення дипломатичних представництв та консульських установ (якщо підозрюваний є іноземцем), а також проведення швидкого, повного і неупередженого досудового розслідування».

У випадках, коли підозрюваний після додаткового роз'яснення значення достовірного відображення його анкетних даних відмовляється їх повідомляти, слідчий, прокурор зобов'язані запропонувати йому назвати себе будь-яким прізвиськом,

ім'ям, по батькові для позначення його участі в проведенні процесуальних дій. У разі відмови підозрюваного виконувати зазначені дії слідчий, прокурор зобов'язані керуватися положеннями ч. 9 ст. 110 КПК України».

Як було зазначено вище, наведені рекомендації ґрунтуються на методи переконання підозрюваного у необхідності його ідентифікації для участі у кримінальному провадженні. І хоча їхнє закріплення вбачається вкрай важливим і для відображення достовірної інформації про підозрюваного в процесуальних документах, і для забезпечення його прав та законних інтересів, цілком ймовірно, підозрюваний зрештою повідомить свої анкетні дані.

З огляду на вказане пропонуємо ст. 110 «Процесуальні рішення» КПК України доповнити ч. 8 такого змісту: «У разі неможливості встановлення особи підозрюваного, зокрема, якщо підозрюваний відмовляється надати відомості про свої анкетні дані, а інші способи встановлення особи не дали результату, слідчий, прокурор зобов'язані винести постанову, а слідчий суддя – постановити ухвалу, якою має надати зазначеній особі вигадані ім'я, прізвище, по батькові. Подальше проведення процесуальних дій із зазначеною особою, а також прийняття щодо неї процесуальних рішень можливі із використанням зазначених вигаданих анкетних даних. Після присвоєння вигаданих імені, прізвища та по батькові посадові особи, які здійснюють кримінальне провадження, зобов'язані вжити всі передбачені законом заходи для встановлення справжніх даних про особу підозрюваного, обвинуваченого».

Крім того, доречно доповнити ч. 2 ст. 242 КПК України пунктом 7, який визначав би такий обов'язковий випадок проведення експертизи, як «встановлення віку підозрюваного, якому надано вигадані ім'я, прізвище, по батькові через неможливість встановлення справжніх даних про його особу». Висновок такої експертизи, по-перше, сприятиме виконанню вимог закону щодо вказівки віку підозрюваного,

обвинуваченого у процесуальних документах (ст.ст. 277, 291 КПК України), а по-друге, надасть орієнтовну інформацію для встановлення справжніх анкетних даних такого підозрюваного.

Варто пам'ятати, що надання вигаданих анкетних даних підозрюваному не повинно жодним чином обмежувати його процесуальних прав, зокрема права на захист. У випадках, коли підозрюваний з вигаданими даними виявить бажання залучити захисника самостійно або заявить клопотання про залучення захисника слідчим або прокурором, у документах, що підтверджують повноваження захисника, зокрема ордері та договорі або дорученні органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правової допомоги, можна відобразити вигадані ім'я, прізвище та по батькові підзахисного.

Водночас у практиці проведення досудового розслідування часом виникає ситуація, за якої підозрюваний не відмовляється називати свої анкетні дані, однак називає їх лише частково. Наприклад, на прохання слідчого повідомити ім'я, прізвище та по батькові підозрюваний називає лише своє ім'я – Сергій, Іван, Асатулло, Зафар тощо. Крім того, бувають випадки, коли підозрюваний повідомляє неправдиві дані про свою особу. На поширеність такої ситуації, особливо під час здійснення затримання, вказують М.І. Порубов [7, с. 173], а також співробітники Служби безпеки України, фіксуючи, зокрема, незаконний перетин державного кордону України.

Право підозрюваного називати свої дані частково або повідомляти неправдиві дані визнавалося у дореволюційні часи і гарантується сьогодні як прояв *favor defensionis* (переваг захисту). Свого часу І.Я. Фойницький зазначав, що особливістю показань особи, що підозрюється у вчиненні злочину, є те, що така особа «ближче за всіх стоїть до справи, зазвичай краще за всіх знайомо з нею, але в той же час вона найбільш зацікавлена в тому, щоб приховати істину, тому заяви такої особи по-

требують надзвичайно обережного до них ставлення» [8, с. 261]. О.В. Победкін щодо цього справедливо вказує, що аксіомою теорії та практики кримінального процесу є положення про те, що на підозрюваному «як на суб'єкті процесу не лежить обов'язок сприяти слідству, суду у встановленні істини» [9, с. 35–36].

На нашу думку, у випадках, коли підозрюваний називає свої анкетні дані частково, повідомляє неправдиві анкетні дані або змінює ці дані під час досудового розслідування, не можна стверджувати, що особа підозрюваного вважається встановленою. З огляду на це процесуальна діяльність слідчого та прокурора фактично залежатиме від того, як підозрюваний назве себе в той чи інший час (показання щодо цих даних можуть змінюватися підозрюваним неодноразово і за його бажанням). Отже, з метою запобігання складним ситуаціям у правозастосуванні вважаємо за доцільне стосовно підозрюваних, які не надають жодних даних про свою особу, застосовувати запропоновані нами вище положення КПК України.

Підсумовуючи, доходимо наступних висновків. Проведення допиту підозрюваного можливе лише після встановлення його особи. Проте існує ймовірність виникнення ситуації, коли вказану законодавчу вимогу виконати неможливо. Відсутність у КПК України положень, які регламентували б діяльність слідчого, прокурора у разі виникнення означеної ситуації, свідчить про наявність значної прогалини у вітчизняному законодавстві. З огляду на це пропонуємо доповнити ст. 110 КПК України положеннями, що встановлюють алгоритм дій посадових осіб, які здійснюють кримінальне провадження, щодо надання вигаданих прізвищ, імен та по батькові таким підозрюваним. Закріплення зазначених змін дасть змогу проводити допит неідентифікованих учасників кримінального провадження та забезпечити їхні права і законні інтереси під час проведення цієї слідчої (розшукової) дії та інших процесуальних дій.

Список використаних джерел:

1. *Грошевий Ю.М.* Докази і доказування у кримінальному процесі: наук.-практ. посіб. / Ю.М. Грошевий, С.М. Стахівський. – К.: КНТ; Фурса С.Я., 2006. – 272 с.
2. Про затвердження Інструкції про порядок функціонування дактилоскопічного обліку експертної служби Міністерства внутрішніх справ України: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 11 вересня 2001 року № 785 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z1066-01>
3. *Матвієвська Г.В.* Можливості використання інформаційних ресурсів Інтерполу з метою ідентифікації особистості обвинуваченого / Г.В. Матвієвська // Досудове розслідування: актуальні проблеми та шляхи їх вирішення: матеріали постійно діючого наук.-практ. семінару, 17 жовтня 2014 року / редкол.: С.Є. Кучерина (голов. ред.), В.В. Федосеев (заст. голов. ред.) та ін. – Х.: Право, 2014. – Вип. 6. – С. 205–209.
4. Єдиний державний реєстр судових рішень. Справа № 344/4697/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/37077035>
5. *Малофеев И.В.* Возможность уголовного преследования лица, личность которого не удостоверена / И.В. Малофеев // Уголовный процесс: Журнал по уголовному праву, процессу и криминалистике. – 2013. – № 2. – С. 42–47.
6. *Дембіцька С.Л.* Переконання як психологічний метод застосування адміністративно-го примусу / С.Л. Дембіцька // Право і суспільство. – 2015. – № 3. – Ч. 3. – С. 131–135.
7. *Порубов Н.И.* Допрос: процессуальные и криминалистические аспекты: моногр. / Н.И. Порубов, А.Н. Порубов. – М.: Юрлитинформ, 2013. – 304 с.
8. *Фойницкий И.Я.* Курс уголовного судопроизводства / И.Я. Фойницкий. – СПб., 1910. – Т. 2. – 572 с.
9. *Победкин А.В.* Показания обвиняемого в уголовном процессе: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / А.В. Победкин. – М.: РГБ, 2003. – 206 с.

Денис ШИНГАРЬОВ

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ДОПИТУ ПІДОЗРЮВАНОВОГО, ОСОБА ЯКОГО НЕ ВСТАНОВЛЕНА

Досліджено актуальне для сучасної правозастосовної практики питання, пов'язане з порядком проведення допиту підозрюваного, особа якого не встановлена. На підставі аналізу вітчизняного законодавства та доктринальних підходів до проведення зазначеного допиту надано пропозицію закріпити у кримінальному процесуальному законодавстві зміни, що визначатимуть послідовність дій посадових осіб, які здійснюють кримінальне провадження, спрямованих на ідентифікацію особи допитуваного та його подальшу участь у проведенні інших процесуальних дій.

Ключові слова: допит; підозрюваний; показання; встановлення особи; анкетні дані особи; ідентифікація; процесуальні рішення.

ОСОБЕННОСТИ ПРОВЕДЕНИЯ ДОПРОСА ПОДОЗРЕВАЕМОГО, ЛИЧНОСТЬ КОТОРОГО НЕ УСТАНОВЛЕНА

Исследован актуальный для современной правоприменительной практики вопрос, касающийся порядка проведения допроса подозреваемого, личность которого не установлена. На основании анализа отечественного законодательства и доктринальных подходов к проведению такого допроса предлагается закрепить в уголовном процессуальном законодательстве изменения, определяющие последовательность действий должностных лиц, осуществляющих уголовное производство, направленных на идентификацию личности допрашиваемого и его дальнейшее участие в проведении других процессуальных действий.

Ключевые слова: допрос; подозреваемый; показания; установление лица; анкетные данные лица; идентификация; процессуальные решения.

Denys SHYNGAROV

THE FEATURES OF THE INTERROGATION OF THE SUSPECT, WHOSE PERSONALITY IS NOT ESTABLISHED

The article is devoted to the actual question for practice of criminal proceedings connected with the order of interrogation of the suspect, whose personality is not established. Based on the analysis of Ukrainian legislation and doctrinal approaches to the providing of such interrogation the author give a proposition to introduce in the legislation changes, which determine the sequence of the actions of officials, directed to the identification of person, who is interrogated and its following participation in the procedural actions.

Keywords: interrogation; suspect; testimonies; establishing of the person; personal data; identification; procedural decisions.

